

Sygn. akt I C 252/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Kaźmierczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2019 r. w G.

sprawy z **powództwa A. J.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. J. kwotę 3 734,52 zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści cztery złote 52/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 25.03.2014 r. do 31.12.2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 01.01.2016 r. oraz kwotę 1 104,00 zł (jeden tysiąc sto cztery) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 252/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lutego 2017 roku powódka A. J. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 3 734,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka podała, że samochód marki C. będący jej własnością został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej z dnia 22 lutego 2014 roku. Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W związku z powyższym powódka zgłosiła likwidację szkody w (...) S.A. Powódka zaznaczyła, że w niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność, a w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 22 574,97 zł. Powódka wskazała, że pozwany przy wyliczeniu odszkodowania dowolnie zastosował pomniejszenie cen części zamiennych o tzw. amortyzację, dla niektórych pozycji przyjął najtańsze na rynku zamienniki oraz niesłusznie obniżył stawkę za roboczo-godzinę. Ponadto pozwany w kosztorysie niektóre części wyliczył według cen najtańszych na rynku zamienników, nie udowadniając w żaden sposób, że naprawa przy ich użyciu pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego zachowując w pełni jego walory dotyczące bezpieczeństwa, trwałości oraz odporności na odkształcenia. Powódka podała, że w przedmiotowej sprawie, pozwem z dnia 26 września 2014 roku wniesione zostało do Sądu Rejonowego w G., żądanie zapłaty części należnego odszkodowania tj. kwoty 10 762,72 zł. Żądanie w powyższym postępowaniu zostało ustalone na podstawie kosztorysu naprawy nr (...) sporządzonego w systemie (...). Z kalkulacji tej, wykonanej na zlecenie powódki wynika, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 30 619,39 zł. Jak wynika natomiast z opinii biegłego sądowego, powołanego w tamtym postępowaniu, uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynoszą 34 599,91 zł. Powódka wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą 34 599,91 zł, a kwotą już wypłaconego odszkodowania w wysokości 20 102,67 zł oraz

kwotą 10 762,72 zł żadaną w już toczącym się postępowaniu pod sygn. I C 2211/14. Powyższe daje kwotę 3 734,52 zł. Powódka zaznaczyła, że wzywała pozwanego do zapłaty, jednak wezwanie to okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że bezspornym jest, iż do zdarzenia doszło i że z tego tytułu ponosi odpowiedzialność. Pozwany wskazał, że sporna jest kwestia zasadności roszczenia powódki o zapłatę odszkodowania. W ocenie pozwanego, dołączona przez powódkę opinia rzeczoznawcy zawiera zawyżoną stawkę roboczogodziny oraz przyjmuje do wyceny wyłącznie części oryginalne, natomiast przedmiotowy pojazd w chwili kolizji był pojazdem ok. 16 letnim, co uzasadnia zastosowanie do naprawy części o jakości porównywalnej do oryginalnych. Ponadto pozwany podkreślił, że strona powodowa nie udokumentowała poniesienia wyższych kosztów naprawy pojazdu niż określone w kalkulacji sporządzonej przez pozwanego. Co do kosztorysu przedstawionego przez powódkę, pozwany wskazał, że jest to dokument prywatny. Co istotne, w ocenie pozwanego powódka nie wykazała zasadności oraz wysokości żądania objętego pozwem, albowiem przedstawiona kalkulacja stanowi jedynie symulację kosztów, które poszkodowany powód mógłby ponieść w związku z czym, nie może ona być równoznaczna z wysokością szkody w przedmiotowym pojeździe. Pozwany wskazał, że nie jest zgodne z prawem żądanie strony powodowej odszkodowania ponad wartość wyrządzonej szkody tj. ponad wartość poniesionych kosztów naprawy. Zapłata odszkodowania w takiej wysokości byłaby spełnieniem świadczenia nienależnego i źródłem bezpodstawnego wzbogacenia powódki, co jest sprzeczne z przeznaczeniem samego odszkodowania, którego celem jest jedynie kompensata faktycznie poniesionej szkody. Pozwany z ostrożności procesowej zakwestionował również roszczenie w zakresie odsetek.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2018 roku powódka oświadczyła, że podtrzymuje żądanie pozwu. Jednocześnie wskazała, że z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G.z dnia 10 kwietnia 2018 roku wynika, że szkoda powinna zostać rozliczona szkodą kosztorysową a uzasadnione koszty naprawy wynoszą 34 599,91 zł przy wartości pojazdu 35 000 zł. Mając na uwadze wypłacone dotychczas kwoty, powództwo jest zasadne w całości, bowiem pozwany tytułem kosztów naprawy wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 20 102,67 zł oraz kwotę 10 516,72 zł (po wyroku Sądu Okręgowego), co daje łącznie kwotę 30 619,39 zł natomiast uzasadnione koszty naprawy wynoszą 34 599,91 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2014 roku pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...)JT, stanowiący własność powódki A. J., brał udział w kolizji drogowej spowodowanej przez innego uczestnika ruchu, ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

/okoliczności bezsporne/

A. J. zgłosiła szkodę w pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy. W wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna w W. wypłaciła na rzecz A. J. odszkodowanie w kwocie 22 574,97 zł, na którą składała się kwota 20 102,67 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy, kwota 153,75 zł stanowiąca koszt holowania oraz kwota 2 318,55 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: druk zgłoszenia szkody (k. 58-60), oświadczenie (k. 61), kosztorys (k. 65-68), pismo z 29.04.2014 r. (k. 69), pismo z dn. 05.03.2014 r. (k. 70), pismo z dn. 22.07.2014 r. (k. 71), dokumentacja fotograficzna (k. 79-95), korespondencja przedprocesowa (k. 63-64, 72-78), pismo z 28.02.2014 r. (k. 75)/

A. J. zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Z treści sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji wynikało, że koszt naprawy pojazdu wynosił 30 619,39 zł brutto. W związku z tym, pismem z 19 sierpnia 2014 roku wzywała pozwanego do zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania, w terminie 7 dni. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty (k. 6), kalkulacja naprawy z 10.07.2014 r. (k. 7-13)/

Wartość rynkowa pojazdu C. (...) o numerze rejestracyjnym (...)JT w stanie nieuszkodzonym i z posiadanym wyposażeniem określona na dzień 22 lutego 2014 roku wynosiła 35 000 zł brutto.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu, z uwzględnieniem średnich stawek roboczogodziny w nieautoryzowanych warsztatach na rynku lokalnym zamieszkania powódki (przyjęto stawkę 90 zł netto) przy zastosowaniu do naprawy części nowych oryginalnych producenta samochodów C. oraz dostępnych części oznakowanych logiem producenta części, ale dystrybuowanych poza siecią (...) oznaczonych symbolem Q na dzień powstania szkody, tj. 22 lutego 2014 roku wyniósłby 34 599,91 zł brutto.

/dowody: pisemna opinia biegłego sądowego (k. 78-97) wraz z opiniami uzupełniającymi (k. 129-150, k.174-175v), ustne wyjaśnienie opinii biegłego sądowego (k.202, 280-281) -wszystkie znajdujące się w aktach sprawy o sygn. I C 2211/14, opinia biegłego (k. 14-16), wydruk stron internetowych (k. 17-18), wycena (k. 19-23), kalkulacja naprawy (k. 24-33), raport optymalizacji części (34-37)/

W tut. Sądzie, pod sygn. akt I C 2211/14 toczyło się postępowanie z udziałem tożsamyh stron. W sprawie tej, powódka dochodziła od pozwanego odszkodowania za uszkodzony w kolizji z 22 lutego 2014 roku pojazd. W dniu 10 marca 2017 roku tut. Sąd wydał wyrok, w którym zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 843,33 zł, na którą składała się kwota 597,33 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd oraz kwota 246 zł tytułem sporządzenia prywatnej kalkulacji. Na skutek apelacji powódki, Sąd Okręgowy w G.wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2018 roku zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki 10 762,72 zł z odsetkami.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wyrok SR z 10.03.2017 r. (k. 209), apelacja powódki (k. 229-230v) znajdujące się w aktach sprawy o sygn. I C 2211/14)/

Powyższe okoliczności posiadały częściowo charakter bezsporny, natomiast w pozostałym zakresie zostały ustalone w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i opinię biegłego sądowego znajdującą się w aktach sprawy o sygn. I C 2211/14. Złożone dokumenty pochodzące od stron – z zastrzeżeniem dotyczącym prywatnej kalkulacji - nie były kwestionowane przez żadną z nich. W konsekwencji Sąd przydał im moc dowodów w sprawie.

Na rozprawie w dniu 03 sierpnia 2017 roku Sąd pominął dowód z zeznań powódki A. J., z uwagi na jej nieusprawiedliwioną nieobecność.

Ponadto na rozprawie 12 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, a to z uwagi na fakt, iż w sprawie o sygn. I C 2211/14, został przeprowadzony dowód na okoliczność jak w odpowiedzi na pozew. Dlatego też przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w niniejszej sprawie, zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zasada odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 22 lutego 2014 roku pozostawała poza sporem.

Podstawą faktyczną odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej było zaistnienie kolizji drogowej, w czasie której uszkodzony został pojazd będący własnością powódki. Sprawca szkody w dniu jej zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową przez (...) Spółkę Akcyjną w W. w ramach umowy ubezpieczeniowej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zmianami -dalej u.o.o.) stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za

wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie spełnia funkcje kompensacyjne. Ma w pełni naprawić poniesioną szkodę. Nie może natomiast przewyższać wartości szkody ani prowadzić do wzbogacenia się uprawnionego.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 tego przepisu umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (orzeczenie SN z 11 lipca 1957 r. o sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała z 22 listopada 1963 r. o sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

W niniejszej sprawie, pomiędzy stronami postępowania toczyła się już sprawa o wypłatę odszkodowania za skutki zdarzenia z dnia 22 lutego 2014 roku, która została zarejestrowana w tut. Sądzie pod sygn. akt I C 2211/14. W sprawie tej biegły sądowy z zakresu motoryzacji na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 marca 2018 roku w swojej opinii ustnej wskazał, że wartość rynkowa samochodu należącego do powódki wynosi 35 000 zł, a więc więcej, niż wskazywał w swoich opiniach sporządzonych wcześniej. Natomiast koszt naprawy został oszacowany przez biegłego na kwotę 34 599,91 zł, dlatego też celowym okazał się sposób naprawy szkody metodą kosztorysową, a nie metodą likwidacji szkody całkowitej, jak to przyjął w swym wyroku z dnia 10 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w G.w sprawie o sygn. I C 2211/14. Dlatego też Sąd Okręgowy w G.wydał wyrok, w którym zmienił orzeczenie i zasądził na rzecz powódki kwotę 10 762,72 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki C. w zdarzeniu z dnia 22 lutego 2014 roku. Sposobu wycenienia przez biegłego szkody nie kwestionował pozwany, dlatego też Sąd orzekający w niniejszej sprawie, uznał, że opinia ustna biegłego sądowego wygłoszona na rozprawie w dn. 29 marca 2018 roku jest pełna, fachowa i rzetelna. Dlatego też, należało przyjąć, za biegłym, że wysokość szkody poniesionej przez powódkę na skutek zdarzenia z dnia 22 lutego 2014 roku wynosiła 34 599,91 zł. Mając na uwadze wypłacone dotychczas kwoty, powództwo jest zasadne w całości, bowiem pozwany tytułem kosztów naprawy wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 20 102,67 zł oraz kwotę 10 516,72 zł (po wyroku Sądu Okręgowego), co daje łącznie kwotę 30 619,39 zł natomiast uzasadnione koszty naprawy wynoszą 34 599,91 zł. Dlatego też Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 734,52 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, biorąc w tym zakresie pod uwagę żądanie strony powodowej.

O kosztach postępowania orzeczono z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty postępowania złożyły się koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata sądowa od pozwu w wysokości 187 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSR Grzegorz Korfanty